

LARS, ŠŤAVNATÁ LEBKA

VLČÍ VĚK

KNIHA DRUHÁ

Jaroslav Mostecký

Jaroslav Mosdecký

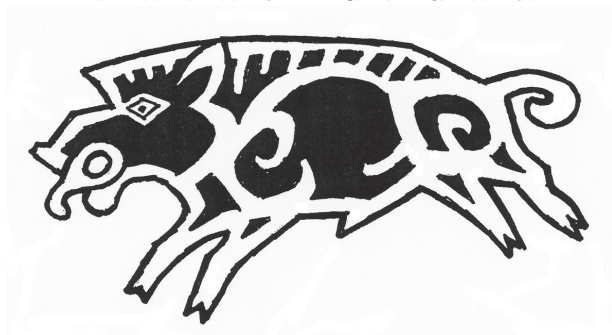
LARS, ŠŤAVNATÁ LEBKA

LARS, ŠŤAVNATÁ LEBKA

VLČÍ VĚK

k n i h a d r u h á

Jaroslav Mostecký

FANTASTICKÁ
EPOCHA

Copyright © Jaroslav Mostecký, 2016
Cover Illustration © Lubomír Kupčák, 2016
Cover Art © Lukáš Tuma, 2016
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2016

ISBN 978-80-7425-287-7

KAPITOLA 1

Takkasgravakkak!

Od podkov létaly jiskry a písek z rozdrčených kamínků. Divoká jízda se jako velká voda vrátila skalní branou do úzké strže a jezdec v čele strhl uzdu.

„Stát!“

Koně, zaražení v divokém trysku, ržáli a chňapali jeden po druhém. Mámivou vůni dozrávajících ostružin přebil čpavý pach koňského potu.

Jezdci se nedomlouvali. Nemuseli. Všichni měli stejný cíl a ten se dal splnit jediným způsobem. Chytit ty dva...

Vraní oči v bledých tvářích jezdců se jen letmo dotkly skalnatých stěn strže, příkrých a kamenitých, cudně skrývajících obnaženou skálu pod mlčícími závěsy vřesu a maliní, navzájem propletených úhlednými hnízdy šedých snovačů. Jako pařáty samotné země se zdvíhaly po stranách k obloze, aby se kdesi nahoře ztrácely v převalujících se, roztrhaných cárech mraků.

„Dál,“ zavelel jezdec v čele. Zbytky brnění visící na jeho vyzáblém těle dávaly znát, že je v tomto houfu sedláků na koních vůdcem. Bronzové náloketníky, jež kdoví kde ukořistil, nebo možná jen našel v lese, byly zprohýbané a otlučené z bitev a turnajů, ale

přes všechnu svou zašlost znamenaly, že se v tomto kraji ještě vzpomíná na zavátou slávu rytířů.

Muži zaťali nahé paty do slabin svých zvířat a pobídlí koně do cvalu. Sotva znatelná stezka na dně strže, proplétající se mezi bludnými balvany a vyvrácenými smrky, směřovala dolů.

Jezdci měli před sebou několik mil, kde si na každém kroku budou muset dávat pozor před pahýly mrtvých stromů, ohrožujícími boky koní, ostnatými šlahouny a ostrými výčnělky skal. Jen pár mil, než se skalnaté stěny rozsypou do suťovitých svahů, zvolna spadajících k mořskému pobřeží...

Ještě hodnou chvíli po tom, kdy se naposled ozvalo křísnutí podkovy o kámen, bylo ticho. Teprve pak se znovu nechali slyšet popelaví snovači, k smrti vyplašení projíždějící hordou. Trs ostnatých šlahounů ve svahu pár sáhů nad stezkou se rozhrnul a objevila se kulatá tvář zarostlá strniskem rudých vousů.

„Jsou pryč,“ zasykl muž a vyklonil se, aby viděl co nejdál. „Nevím, co se Odinovi na nás tak líbí, ale jen s obyčejným štěstím by se z toho nedalo vyklouznout...“

* * *

„Takkasgravakkak!“

Prosluněná mýтина ztichla. Na listu zažloutlého, plazivého ostružiní se zachvěla kapička ranní rosy, líně se protáhla až ke stopce a spadla do trávy a rezavého jehličí.

„Takkasgravakkak!“

Znělo to jako kvákání žáby někde na slatinách. Hlas byl ale jiný, nakřáplejší, drmolivější, lidštější...

„Takkasgravakkak!“

Skoro to vypadalo jako něčí jméno...

Na okraji mýtiny se opatrně rozhrnuly trsy kapradin a vynořila se hlava v bezrohé dánské přilbě.

„Co tam vidíš?“ ozval se šepot.

Černé oči pod měděnou, tepanou obrubou přilby přimhouřeně přehlížely celou paseku píd' po pídí.

Zbytečně.

Holá planinka, zvrásněná několika starými vývraty, dávno zarostlými houštinami náletů, byla tichá a opuštěná. Ani včela nezabzučela.

„No tak, Leife,“ bylo znovu slyšet netrpělivý hlas. „Je tam něco?“

Mladík, vyhlízející skrz zelenou oponu kapradí, jen neznatelně pokrčil rameny: „Není nic vidět. Ale jestli se někdo schovává ve vysoké trávě...“

„Tak vysoká zase není,“ zabručel muž za ním. Chystal se ještě něco dodat, ale znovu to zaskřehotalo v brusinkových keřích, vybíhajících širokými jazyky zpod stromů na mýtinu.

Oba sebou trhli a padli k zemi.

„Myslel jsem, že jsme je setřásli,“ zasyčel starší z Dánů do hlíny a zacouval zpátky pod ochranu zeleně.

Leif se ani nepohnul. Teprve po chvíli opatrně zvedl hlavu a zaclonil si oči proti ostrému slunci.

Brusinkové keříky se otřásaly, jako by se skze ně někdo prodíral.

I když tady, na svazích Cambrianských hor, byly keře vysoké a při chůzi rozdíraly lidem košili na prsou, přece nebylo možné, aby se nimi někdo plížil tak, že by jej nemohli zahlédnout.

Leif poslepu nahmátl modřínovou šišku a mrštil jí ve směru chvějícího se brusíní.

„Takkasgravakkak!“

V tom okamžiku se Leif vymrštil a několika skoky se dostal neznámému na dosah.

„To nejsou vojáci,“ vykřikl vzrušeně a mávl k houštině, kde se skrýval jeho druh.

Těsně před ním, jako když vzlétnou vyplašené koroptve, vyskočila z porostu maličká postava, sotva dosahující vikingovi nad břicho, a bleskurychle zakličkovala mezi stromy.

Leif stačil jen překvapeně zvednout ruku a ukázat před sebe. „Co je to?“

Sotva si jej stačil všimnout. Mužíček, jako přičarovaný z babských povídaček o šeredných bytostech, jaké se rodí jen padlým vílám, přeskočil vývrat a zmizel. Každou chvíli se ztrácel za kmeny stromů a jen poplašené cvrlikání stehlíků a snovačů prozrazovalo směr jeho útěku.

Starší z obou vikingů vylezl po čtyřech z kapradí a s heknutím se narovnal. Sám nezahlédl vůbec nic a teď zvědavě sledoval směr Leifova ukazováčku. Teprve potom spatřil postavičku, poskakující mezi stromy.

„Takkasgravakkak!“ přinesl vítr slábnoucí volání.

„Skřet,“ zašeptal Leif. Počkal, až k němu jeho přítel dojde a pak mu stiskl paži. „U nás by řekli...“

„Troll?“ cukl sebou starší z Dánů uraženě. Poškrábal se v rudém strnisku na bradě a podvědomě vypjal svou zavalitou postavu, znetvořenou krátkýma, křivýma nohama. „Mně říkají Helgi Troll,“ štěkl, „ale Odin ví, že tak jak tamhleto nevypadám!“

„Takkasgravakkak!“

Skřet vyběhl z jalovcového houští, protáhl se mezi větvemi vyvráceného modřínu a zarazil se před mohutným kmenem suché borovice, která se držela ve vzpřímené poloze jen díky milosrdenství dvou dalších, s nimiž měla navzájem propletenou korunu.

Zastavil se, bojácně se otočil a ukázal obličej, zamazaný brusinkovou šťávou. Chvěl se strachem. Cosi zamumlal, tentokrát docela potichu, a začal šplhat nahoru. Zasedlé, holé dřevo neskýtal žádnou oporu. Skřetovy dlouhé prsty se ale zasekávaly nehty do kmene, chytaly se každé sukovité boule na dřevě a přitahovaly tělo stále výš a výš.

„Takkasgravakkak!“ vyjekl tvor při každém uklouznutí na ohlaženém kmenu. Staré, suché větve se skřípěním praskaly při prvním dotyku a nejednou s sebou málem strhly vetřelce dolů.

„Za ním, u Thorových kozlů!“ vyhrkl Helgi Troll. „Když už nic, alespoň nám poví, jak se vymotat z toho lesa...“ Rozběhl se přes paseku a ani se neohlížel, jestli jej Leif následuje.

Když oba vikingové doběhli k borovici, byl skřet až úplně nahore. Seděl obkročmo na povážlivě se kývající větvi a držel se oběma rukama hlavního kmene. V té výšce byl už jen tak silný, že jej svými pěstičkami bez potíží obepnul.

Leif si přiložil dlaně k ústům a houkl směrem nahoru: „Chceme z lesa!“ Na chvíli se odmlčel, než dozní ozvěna, a pak pokračoval: „Dá se jít východním směrem?“

Skřet naklonil hlavu na pravou stranu a zazubil se.

„Neví, co říkáš,“ zabručel Helgi. „Skřet z Británie nebude rozumět dánsky, to dá rozum.“

Leif se pobaveně zašklebil. Znal Helgiho nenávist a odpor ke všemu, co dýchalo nepřírozeností. Ať už to byla kouzla, nebo živý skřet na stromě nad nimi. Události posledních dvou měsíců oběma ukázaly, že báje a legendy starých bab nejsou žvásty pro hlupáky.

„Zkus to ještě jednou,“ dloubl Helgi Leifa do žeber.

Mladík se nadechl, ale víc už nestačil. Skřet začal opatrně vstávat. Pomalu si na větvi stoupl, pustil se své opory a roztáhl ruce. Haluz pod ním nebezpečně zapraskala, ale to už se mu mezi pažemi, zápěstím a tělem zatřepetala ve větru jakási blána. Skřet se odrazil a propadl se několik sáhů dolů, dokud se blána nenapjala. Jeho pád se zastavil a on zůstal viset skoro deset sáhů nad zemí. Blány se vypjaly a proměnily se v křídla.

„Letí,“ vydechl Leif.

Tvor zakroužil kolem skupinky borovic, oba Dánové naposledy zaslechli jeho *takkasgravakkak* a pak už jen bez dechu sledovali, jak se jako podivný pták ztrácí nad hřebenem lesa.

Helgi pátravě přehlédln čáru obzoru a obrátil se zpátky: „Už jsem viděl lidi, kteří mají černou kůži, ale skřeta, který umí létat... Všiml sis, jakou měl červenou tvář?“

„To měl od brusinek, vyrušili jsme ho při večeři...“

Z dolního konce mýtiny se ozval výkřik.

„To není on,“ hlesl Leif. Přikrčil se a prsty naslepo objaly jílec meče.

Helgi zvážněl a přikývl: „Vojáci. Možná ho zahlédli...“

„Když slyšíme my je, mohli zaslechnout i oni nás.“

Rozuměli si bez dalších slov. Sehnuti přeběhli mýtinu, vpadli mezi kapradí a narychlo smotali dvě houně, které včera našli na místě prohrané bitvy s vojskem krále Mordreda.

„Jdeme?“ Helgi se narovnal a opatrně vykoul z úkrytu. Mýtiny ještě pořád vypadala jako ta nejopuštěnější krajina západní Británie.

Leif přikývl a bez jediného slova se začal prodírat nízkým, suchým smrčím vzhůru ke hřebenu Cambrianského pohoří.

Oba vikingové se zatnutými zuby pokračovali dál. Od rána už urazili pěkný kus cesty a ruiny královského hradu vládce cymranských Keltů už dávno nebylo vidět. Holá pahorkatina, vyzývající samu smrt k souboji v bezútěšnosti, patřila minulosti. Nyní se prodírali nejdivočejším lesem stále na východ, co nejdál od Camelotu, co nejdál od ryšavého, polonahého krále, černovlasých pobledlíků, kteří dokázali umírat a zabíjet bez jediného slůvka. Od hord venkovanů, číhajících při okrajích pastvínů na uprchlíky z největší bitvy od dob, kdy v bitvě u Camlannu dodechala většina rytířů kulatého stolu.

Co nejdál na východ!

Až tam, kde se na konci bukového pralesa v záři slunečních paprsků objeví Offův příkop, oddělující keltské kmeny od anglosaských království. Teprve za ním, v Mercii, budou moci svobodně

vydechnout bez nebezpečí, že se z nejbližší koruny stromu spustí polonahá postava s dýkou v zubech a zaboří jim její ostří do ledvin...

S nadcházejícím večerem sebou přestávali škubat při každém prasknutí větvičky a vnímali jen přicházející noc. Temné siluety stromů se s přibývajícím šerem rozplývaly do souvislé temnoty a místy se nahoře mezi šumícími větvemi dala zahlédnout blikající hvězda.

„Aby jim Loki sedřel záda,“ bručel Helgi. Šel jako první a každou chvíli zapadl do hromad suchého klestí, bránících v další cestě.

Pavučiny, natažené mezi kmínky soušek, olepovaly čelo a ruce, chránící oči. Nohy klopýtaly o kořeny a zatoulané balvany. Občas některý z nich uklouzl na rozměklých kloboučcích starých, shnilých hub.

„O tom, že tudy procházíme, už musí vědět polovina lesa,“ zavolal tlumeně Leif, když už se mezi stromy docela setmělo. Pod nohou mu zapraskal vyvrácený kmínek soušky a někde blízko se s křikem probudil pták. „Najdeme trochu příhodné místo a tam přespíme. Až sem se za námi vláčet nebudou.“

Helgi neodpověděl, ale v duchu dal svému příteli za pravdu. Nebýt toho výkřiku na mýtině, mohli by říct, že své pronásledovatele setřáslí už těsně po poledni.

V kamenitých stržích, kde závěsy kvetoucího vřesu zakrývaly hluboké skalní výklenky, se jim podařilo své vrahy zmást. Ti se hnali vymletým dnem strže dolů k moři a ani je nenapadlo prohledat svahy, zbrázděné zvětralými skalními žebry a křivolakými komíny, táhnoucími se až k převisu kdesi nahoře...

Právě tamtudy unikli...

Helgi Troll, kdysi pobočník dánského krále a nyní jeho syna, vyštvaného z vlastní země, se kysele zašklebil. Vojsku, s nímž vtrhli do této země, trvalo tři dny, než dorazilo od Offova příkopu

až k místu předvčerejší bitvy. Teď se musí skrývat. Cesta zpět může trvat mnohem déle...

Stromy prořídly a před oběma vikinky se ze tmy vynořila nová mýtina. Mezi smrčím nebylo vidět ani na dosah ruky, ale tady dokázalo měsíční světlo přece jen dosáhnout až na zem a obtáhnout planinku před nimi stříbrnou linkou.

„Jsme na místě,“ hekl Leif a shodil těžký vak ze zad. „Dál už nejdu...“

Jeho druh se svalil vedle a mlčky se zaposlouchal do zvuků kolem. Nečekal, že by se tu někdo objevil. Spíš jen tak ze zvyku mhouřil oči do tmy a snažil se zahlédnout něco, co by je varovalo před přílišným klidem.

Odněkud z dálky přinesl vítr vlčí zavytí a vzápětí mu odpovědělo druhé.

„To bylo blízko,“ utrousil Leif a klekl si. Rukou očistil půdu před sebou, odhodil několik spadanych větviček a začal si chystat lůžko, vonící jehličím a vadnoucími květy divokých kosatců.

„Nenapadnou nás,“ zavrtěl Helgi hlavou. „Museli by být šílení hlady, a to na podzim vlci nebývají.“

Leif pochybovačně zavrtěl hlavou, ale nepřestával se svou prací. „Přiláká je krev,“ namítl a ukázal prstem na ranec, který během cesty ani jeden nespouštěli z očí.

„Dávno zaschla,“ mávl kulatoučký viking rukou. „A i kdyby ne, oheň stejně nemůžeme rozdělat, protože by odtud byl vidět na míle daleko. To už si rovnou můžeme krky podřezat sami.“ Vstal, poodešel do lesa si odlehčit a s klením klopýtal zpět.

„Moc bych si přál vědět, kolik očí se teď z údolí dívá sem nahoru...“

Ve větvích stromů zabouřil vítr a stejně rychle se utišil.

Leif pokrčil rameny a na podestýlku z listí a kosatců rozprostřel svoji houni. „Jak myslíš,“ zamumlal, sundal si boty a s požitkem

se natáhl. „Stejně ale pověš ten ranec na větev,“ stačil ještě říct, než unaveně zavřel oči. „Vlci jsou moc blízko...“

* * *

Vlčí vytí oznamovalo podzim.

Nad lesy Cambrianských hor se schoval měsíc do mlžného oparu a z vlhkých a studených skal se zvedala mlha. Tiše jako duchové mrtvých vzlínala po kmenech modřínů a zakrslych smrčín a halila kraj do mléčného závoje.

Z hloubi tmy a mlhy se vyloupily oči šelmy. Vlčí čenich se nakrčil, jak se snažil znovu nalézt podmanivou vůni krve a smrti. Marně. Poryv větru zanikl mezi stromy a vytratil se, stejně jako pach, který přinesl s sebou.

Vlk zastříhal ušima, naklonil se dopředu a opatrně, našlapuje mezi spadáným jehličím, popolezl vpřed. Netrpělivě nasál vzduch a jen stěží ovládl chuť spokojeně zašteknot. Zase to tu bylo! Švihl ocasem a popoběhl o pár kroků. Blízko! Muselo to být blízko!

S pachem kořisti ucítil i lidi, ale slintající morda mu prikazovala zapomenout na další opatrnost. Vyrázil a jediným skokem se ocitl pod stromem, na němž se pohupoval ranec.

Vlk tiše vyskočil. Zuby klaply naprázdno a podruhé se mu už odlepit od země nepodařilo. Překvapeně zavyl a zaskučel bolestí, když ucítil v útrobách kalenou ocel. Čenich se zachvěl mámivým pachem vlastní smrti a umolousané chlupy na břicho se mu slepily krví.

„Vstávej, Helgi,“ kopl Leif svého přítele a s ještě krvavým ostrím dýky se bleskově otočil kolem dokola. V temnotě kolem však už nezahlédl žádné další siluety šelem. Přesto přítele nakopl ještě jednou.

„Jsou tu,“ vyhrkl, sotva se zpod houně ozvalo nevrle zamručení. „Vlci! Musíme rozdělat oheň. Nerad bych Ethelredovu hlavu oželel...“

Helgi se posadil a protáhl. Země dýchala lezavou zimou a tělu trvalo hodnou chvíli, než se trochu zahřálo. „Je mlha,“ plácl kulaťoučký viking ještě v rozespalosti.

„Právě,“ přikývl Leif a bez dalších slov zmizel v lese.

Helgi pomrkával a poslouchal, jak pobíhá kolem a snáší na hromadu klestí a suché větve z vyvrácených soušek.

„Můžeme oheň beze strachu zapálit,“ promluvil z mlžnaté tmy neviditelný Leif. „Nikdo nás teď nemůže zahlédnout.“

* * *

Pár jisker zapadlo do cupaniny. Helgi okamžik počkal a pak fouknul. Už na podruhé se objevil malý, modravý plamínek. Viking rychle položil cupaninu na zem a obložil ji smotkem březové kůry a drobounkými smrkovými větvíčkami.

„Jak začne mlha stoupat, musíme to uhasit,“ houkl do temného mléka kolem.

Leif neodpověděl. Vynořil se ze tmy s náručí plnou nalámaných smolnatých větví a shodil svůj náklad vedle rozhořívajících se plamínek.

„Měli bychom držet hlídku,“ začal zase Helgi. „Kdyby se mlha zvedla ještě před svítáním...“

Leif přidřepł k ohni a nastavil dlaně teplu: „Slyšel jsem, že v horách takové počasí trvá i několik dnů. Mohli bychom si tady odpočinout.“

„Budou pročešávat les!“

Mladík vztekle trhl hlavou: „Blekotáš jako myš, a ne vlk z dánských bažin! Kde se v tobě vzal ten strach? Jako by ti v bitvě při té ráně odřali i kus mozku.“

Helgi Troll bolestivě zkrivil tvář a opatrně se dotkl bříšky prstů hluboké jizvy na hlavě. Ještě mokvala, ale trhavá bolest se ozývala už jen chvilkami. „Skoro jsem na to zapomněl,“ broukl vyčítavě.

Sprška jisker z hořícího jehličí se s praskáním rozletěla po okolí a hned ve vlhkém vzduchu pozhasínala. Někde blízko se ozvalo houkání hladové sovy a těsně kolem nich rozčísly hnědavě popelavé perutě mlhu v marném pátrání po kořisti.

Leif se zimomřivě otrásl a přisedl k ohni co nejtěsněji: „Nemají důvod pročesávat hory. Úplně jim stačí, když si na nás počkají v místech, kudy chceme projít. Už teď je podél Offova příkopu polovina Mordredova vojska, věř mi...“

Helgi zamýšleně pokýval hlavou a zvedl oči ke svému příteli: „Netrvalo jim to moc dlouho, než zjistili, že jsi přežil a na seně ve stáji chybí tvoje mrtvola! Museli tě začít hledat těsně po tom, co jsme zmizeli z Camelotu...“ Viking si odkášlal a dlaní srazil poletující mûru do ohně. „Přece by jim dva otrhaní vikingové nemuseli tolik vadit, aby kvůli nim vzbouřili polovinu země.“

„A co to zlato?“

Helgi zavrtěl hlavou: „Zlata měli ve sklepení tolik, že je nemožné, aby si všimli, jestli někdo něco vzal. Ledaže...“

Leif stáhl ruce od plamenů a strčil si je do podpaždí. „Co chceš říct?“

„Ledaže jsme odnesli něco, na čem jim hodně záleželo.“

Leif váhavě vstal a natáhl se po svém vaku. Na jeho dně byla mošna, těžká a napěchovaná k prasknutí. Vytáhl ji ven a ve světle plamenů vysypal obsah na zem.

Několik zlatých náramků ozdobených zelenými kameny se zablyštělo ozvěnou mihotavých plamenů, než je zasypala záplava mincí.

Mladík zajel prsty do hromady gwyneddských denárů a pokrčil rameny: „Co s tím? Nic zvláštního.“

„Nemáš něco u sebe?“ přerušil jej Helgi.

Leif mlčky zavrtěl hlavou a začal zase vracet zlato do mošny.

Oheň zapraskal a Helgi přihodil dvě silné, smolnaté větve.

„Takkasgravakkak!“

Mlhou to zaznělo jako úder gongu.

„Skřet!“

Oba vikingové vyskočili. Neměli nejmenší důvod se obávat tvora, jehož před několika hodinami vyplašili v brusinkových keřích, ale opatrnost jim velela nesedět u ohně, když se ze tmy blíží někdo cizí.

Ruce sevřely jílce mečů a oba zmizeli v mlžnaté tmě.

Pár kroků od ohniště se pohnul keř vřesu.

„Jssem ssám...“ zasyčel tvor ze tmy a zvedl ruce nad hlavu, aby ukázal, že je beze zbraně. Pak teprve vstoupil do světla.

Leif ohrnul ret a váhavě vrátil čepel meče do pochvy: „Vždyť nám sahá sotva po břicho,“ řekl polohlasně.

„Jssem ssám,“ zaskřehotal opět skřet. „Vii...king sse nemussí bát!“

* * *

Malá postavička v ušpiněné, vlněné kacabajce poskočila a zamávala rukama. „Chcci ssi ssednout u vašeho ohně...“

Helgi se sehnul a vyloupl z mechu úlomek kamene.

„Vidíme tě dnes už podruhé,“ houkl k ohni. „To není náhoda!“ Rozpřáhl se a mrštil kamenem po neznámém návštěvníkovi.

Skřet hekl a zlomil se v pase.

Helgi Troll se jediným skokem přenesl přes ohniště a opřel špičku meče o skřetovu hrud'

Z mlhy se ozval Leifův pobavený smích a vzápětí se objevil vedle svého druhu i on. Položil dlaň na Helgiho ruku a odtlačil ji i se zbraní stranou.

„Je mu zima, nevidíš?“ řekl tiše. Klekl si, roztáhl nešťastníkovy ruce, svírající si zasažené břicho, a podíval se mu do tváře. „A...“ Na okamžik se zarazil, jako by ještě váhal, než něco řekne, ale

nakonec zvedl oči k Helgimu a dodal: „A není to skřet, Helgi. Je to člověk.“

Bývalý kormidelník drakkaru dánského krále sklonil meč a pokrčil rameny. „Nemám to rád,“ zamumlal. „Vypadá přece jako skřet.“

„Tobě taky říkají Troll,“ odsekl Leif. Pokynul človičkovi, aby si sedl, a sám mu přisunul vyvrácený kořen, ohlazený lety, větrem a deštěm.

„Kdo jsi?“

Teprve nyní bylo vidět, že před nimi skutečně sedí člověk, a ne tvor z lesů. Možná byl stejně starý jako Helgi, možná o dvacet let mladší. Nedalo se to poznat. Pokřivená tvář, zbrázděná hlubokými jizvami, byla podle všeho ještě nedávno bílá a jemná. Nezasažená sluncem. Jako kdyby její majitel trávil většinu života někde hluboko v lesích, v jeskyni nebo v kobce hradního sklepení.

Za několik posledních dnů mu slunce spálilo jemnou, bílou pokožku do ruda. Na obličeji lidského trpaslíka vystoupily velké skvrny pih a nos mu zrudl a zbaňatěl jako neznámý ovocný plod z jižních zemí.

V ramenou byl stejný jako Leif, možná dokonce trochu rozložitější. O to pitvorněji vynikalo tělo na kratoučkových nožkách, neohebných v kolenou. Jeho dlouhé ruce byly vlastně jen prodlouženými pažemi bez loktů, na jejichž konci z krvavě rudé pleteniny svalů trčely vyzáblé prsty, podobné dravcím pařátům.

„Měli zabít tebe, i tvou matku,“ odplivl si Helgi. Obešel ohniště a složil se do vřesu na druhé straně plápolajících plamenů.

Skřet byl zřejmě zvyklý na podobné řeči. Ani jej nenapadlo, aby se alespoň zamračil.

Leif mávl po Helgim rukou a zopakoval svou otázku.

„Každý musí mít jméno,“ zasyčel návštěvník a zalapal po dechu. Musel se při řeči často nadechovat. Jeho široký hrudní koš skrýval nepřírozně malé plíce. Mnohem menší, než potřeboval.

Šlehl koutkem oka po Helgim a pokračoval: „Já vám řeknu ssovoje jméno, až vy mi dovolíte ohřát sse u ohně!“ Bojácně pomrkávající oči přeskočily z jednoho vikinga na druhého a zase zpět.

„Třeba chceš někoho z nás zabít,“ odpověděl Leif, „možná jsi viděl, kolik zlata máme ve vaku?“

„Viděl,“ přitakal skrček. „Ccopak ssi assi můžžu zza ně koupit, he?“ zadrmolil sarkasticky. „Větší nohy, abych byl vidět, kdyžž jdu přess obilí? Opilou děvku, která neví o ssvětě, protože jinak by mě nechtěla, ani kdybych platil vsším zzlatem, cco je na osstrovech?“

Leif mlčky přikývl. Nikdy s nikým necítil takový soucit, jako s lidskou troskou poposedávající na pařezu před ním.

„Takový chudák zase nejsi,“ ozval se Helgi. Seděl u ohně s nohama skrčenýma pod sebou a dlouhým, zpytavým pohledem návštěvníka ze tmy pozoroval. „Viděl jsem tě létat. To nikdo jiný nedokáže!“

Človíček se ušklíbl. Natáčil se kolem plamenů, aby se prohrál ze všech stran, ale nyní roztáhl ruce a ukázal záhyby látky, krabatící se pod pažemi. „Mocc lidí ssi myslí, žže je to moje kůžže, něco jako draččí křídlo...“ Posměšně odfrkl. „Látka! Nic, nežž ssukno z dalriadsských ovccí. Ss drakem to nemá nic sspolečného, jenom tvar...“

„Dost,“ přerušil ho Leif. „Jestli chceš, můžeš přespat s námi u jednoho ohně. Nepřekážíš. Zatím. Nevím, kam jdeš a odkud, a je mi to jedno. Konečně, ani to jméno nemusíš prozradit, jestli se za ně stydíš... Varuji tě ale, že nás pronásledují Mordredovi vojáci. Před třemi dny jsme uprchli ze zříceniny Camelotu a vzali jsme si trochu zlata...“

„Já vím,“ zvedl skřet panovačným gestem ruku. „Oni váš hledají jen proto, protože jim zzmizelo ccossi vzzáccného. Vssichni ssi myslí, žže jsste to vzzali vy.“

Helgi zvedl oči od ohně, ale mlčel.

„Co se jim ztratilo?“ zeptal se Leif a pohlédl na skřeta docela jiným pohledem.

„Takkasgravakkak!“ vykřikl človíček kvákavě. „Největší zze vsšech,“ zopakoval a tiše se rozesmál. „Chybí jim, protože já jssem ho vzzal! A nevrátím ho Mordredovi, kdyby mne chtěl rozzkrájet...“ Zarazil se a plácl se prsty, pod nimiž téměř chyběla dlaň, přes obličejík, ještě pořád fialový od brusinkové šťávy.

Leif si vyměnil pohled s Helgim a přátelsky se pousmál: „Myslím, že ti nezbude nic jiného než nás poučit, co je to ten takkasgravakkak.“

Človíček stiskl rty k sobě, jako by litoval, že se nechal unést, a rozhodil rukama. „Pro váss nicc důležitěho, jen pro mne. Ani zzlato, ani ššperky, ani drahokamy, ani žžensské...“ Zachichotal se a plácl se rukama do kolen. „Nemůžžu vám to říct, vlasstně to ani nejde...“

„Co je to takkasgravakkak?“

Skrček se zkroutil pod Leifovými prsty, zarývajícími se mu pod klíční kost a zbledl. „Bolí,“ zasykl.

„Co je to?“ zeptal se Leif ještě jednou a úplně klidně. „Ptám se naposledy, pak už se začnu vyptávat jazykem ze železa!“ zdůraznil a významně klepl dlaní přes pochvu. „Nevezmeme ti to, nemusíš se bát, ale chci vědět, co je to za věc, když tolik chybí tomu bělovlasému smrtákovi.“

„Proč to chccesš zznát?“

Leif se zašklebil: „Jestli budeme mít aspoň trochu společnou cestu, oba ti pomůžeme, aby sis ten svůj poklad odnesl do bezpečí. Už jen proto, že z těch, které bych chtěl někdy vidět chrčet s mým mečem ve vnitřnostech, je Mordred na druhém místě.“

Skřet přikývl na srozuměnou a vykroutil se ze sevření vikingových prstů. „Zzaklínadlo,“ řekl tiše.

Helgi vyprskl smíchy. „Mordred vzbouřil království kvůli tomu, že mu někdo ukradl zaklínadlo?“

Skřet si Helgiho jízlivosti ani nevšiml. Ostentativně se otočil k Leifovi a s hlubokým nadechnutím pokračoval: „Dokáž-že ochránit před zzzvířetem i člověkem. Odkloní padající sskálu a přivolá pomoc, kdyžž užž sse louččísš sse žživotem... Přečtetl jssem ssi zzaklínadlo a pak hliněnou tabulku ss textem rozzbil. Jenom já ho teď ovládám! A dokud sslovo *takkasgravakkak* ssám nenapíšu na novou tabulku a někdo jiný ssi je nepřechte, bude patřit jenom mně...“ Zmlkl a provinile se rozhlédl. „V lessích kolem je prý sspoussta nebezzpeččí, a tak se zzaklínám sskoro na každém kroku.“

Helgi se s převahou rozesmál a zvedl se, aby přihodil na oheň trochu dřeva. Leif si dřep vedle skřeta. „Já jsem Leif Olafson a tamhleto Helgi, zvaný Troll.“

Skřet pochopil, že jej hostitel vyzývá k představení se, olízl si rty a bez toho, že by odvrátil oči od plamenů, vyhrkl: „A já jssem Zzrůda, vii...kingu! Kaherdin Zzrůda, posslední potomek králů zz Loonoiss... Můj prapraděd sse otrávil draččím dechem, od té doby sse muži v naší linii rodí většinou mrtví, a navíc vžždycky zznetvoření, jako jssem já.“ Skřet se vysmrkal do prstů a otřel si je do trsu přesliček. „Někteří vypadají i hůř,“ dodal s hořkým posměchem.

Oheň zapraskal a mlha zhoustla natolik, že se navzájem skoro neviděli.

„Draci nejsou,“ zavrčel ze tmy Helgi. Přihodil větev s ještě neopadáným jehličím a do vzduchu vzlétlo tisíce jisker.

„Nesstaččí vám jako důkazz moje tělo?“ hlesl Kaherdin Zrůda. „K zzápadnímu pobřežží Erinu přilétají jednou zza několik dessítek let. Každý rok sstojí na útessech hranice a hoří tak, žež jssou zz moře vidět na míle od pobřeží. Každý rok v noci na podzimní rovnodennosst...“

„Už jsem viděl ty ohně,“ přikývl Leif. „Ale neznám člověka, který by kdy spatřil draka.“

„Já!“ ozval se opět Kaherdinův skřehotavý hlas. „Viděl jsem jeho kostru v jesskyni, kde jej zabil největší z mých předků. Chybí mu jen hlava, kterou mu tenkrát ussekl. Když přijde rok draččího tahu, musí náš rod vydat dívku a její plavá hlava je pak naražena na draččí obratle. Na ussmířenou,“ zapitvořil se trpce skřet.

Leif mlčel a z mlhy se ozývalo Helgiho zívání.

Kaherdin Zrůda se zavrtěl a natáhl ruce nad plameny. Od stromů se plížila zima a objímala záda chladným sevřením.

„Proč jsi tady?“ promluvil po chvilce mladší z vikingů. „K čemu jsi chtěl ten... to zaklínadlo?“

Skřet pohodil ramenem: „Dness už není rytíř, který by nassadil život pro dívku našeho rodu. Kraj, v němž byli moji předkové neomezenými vládci, sse dávno potopil do moře, a náš nový hrad nebyl rozzvrácený jen proto, že téměř nikdo neví, kde vlastně je...“

Moje matka milovala svoji dceru jako nic jiného, a když sse dověděla, že právě ona má být příští obětí na ussmířenou, dala ssi přivést dvě čaromory z lessů. Nabídla svůj život, jestliže sse jim podaří, aby počala syna a ten sse narodil živý...“ Kaherdin si přitáhl vlněnou kazajku za vypreparované nožky, křížící se na krku, úžeji k tělu a suše se rozkašlal. „Možná už druhý den toho litovala... Nenáviděla mne ještě dřív, než mne poprvé uccitila v ssobě...“ Skřet si odplivl do ohně a v jeho záři se mu na tváři zaleskla slza. „Lidé ssi prý nepamatují, jaké to bylo v matččině lůně. Já ano,“ odfrkl. „Sstudené!“

Zprudka vyskočil, vztekla kopl do kamenů naskládaných kolem ohniště a přitáhl si ručkou Leifovu tvář až k sobě.

„Sslizzké,“ prskl mu do obličeje...

* * *